

Tăcerea presei adventiste

13 octombrie 2004

Gili Cârstea

Adventist Review, ca suratele ei de pe mapamond – printre care și Curierul Adventist – vă ține la curent cu tot ce mișcă în peisajul adventist și nu numai. Despre unele evenimente aflați imediat ce au avut loc; despre altele chiar înainte. Inaugurări de biserici, hirotoniri, decese, activități misionare, binefaceri tip ADRA, turnee și întruniri pentru libertate religioasă, botezuri, spectacole muzicale sau artistice, vizite oficiale, congrese internaționale, acreditări de instituții școlare, reuniuni ale diasporei, tabere de tineret, programul caselor de odihnă, sesiuni de alegeri, ședințe ale oamenilor de afaceri adventiști, cursuri de vară, noi situri web – media adventistă pare sănătoasă și prosperă.

Există însă anumite evenimente, unele cruciale, despre care nu veți citi în presa noastră. Nu, nu este o scăpare a reporterilor, prea tineri sau lipsiți de experiență. Nici nu sunt subiecte cenzurate de vreo entitate ocultă. Și nici nu sunt informații socotite de colectivul de redacție ca fiind ne semnificative. Cred că motivele sunt mai serioase decât atât.

În vara anului trecut semnalăm evoluția fenomenului re:church, atrăgând atenția asupra deturnării întregii solii îngerești. Adventist Review a publicat atunci un articol despre prima lor conferință națională, dar Curierul a păstrat o tăcere mormântală. Anul acesta băieții din re:church, la a doua lor conferință, au practicat fără nici o jenă exerciții spirituale copiate de la fratele Ignatius, sub conducerea lui Jon Dibdhal, președintele universității Walla Walla. Despre asta Adventist Review – care dă tonul în presa internațională – nu a spus nimic. Nici Curierul, nici Semnele Timpului și nici alte organe oficiale ale mediei adventiste.

În decembrie trecut a avut loc un alt eveniment, care ar fi meritat un loc printre cele excepționale: Uniunea franceză a fost primită în FPF (Federația Protestantă Franceză), al cărei scop declarat este unirea tuturor bisericilor. Ne-am fi așteptat, cel puțin din partea Curierului, la articole ample despre eveniment și implicațiile lui pe termen lung asupra misiunii bisericii, despre care pretindem că este încă întregă solie îngerească. Și în acest caz tăcerea a fost totală.

La începutul anului, un grup de savanți adventiști, sub tutela Conferinței Generale, anunța biserica mondială, cât de oficial se putea, că soluția la lipsa de spiritualitate a bisericii ar fi formarea spirituală, o expresie parfumată contemporan pentru infamele exerciții spirituale practicate de soldații lui Loyola în evul mediu și dezgropate cu mare zel de creștinismul evanghelic din zilele noastre. Mulți profesori și teologi adventiști practică asemenea ticăloșii, iar capelanii adventiști nici nu sunt angajați în instituțiile noastre dacă nu au absolvit un curs de călăuzire spirituală și nu sunt practicanți ai exercițiilor. Am fi vrut să știm dacă profesorii de la

Cernica consideră și ei că aceasta este soluția pentru lipsa de spiritualitate din biserică. Dar tăcerea presei adventiste a fost suspectă și în acest caz.

Vara aceasta s-a petrecut un eveniment și mai spectaculos. Un grup de administratori adventiști, sub călăuzirea lui Ron Gladen, director al departamentului pentru plantare de biserici de la Diviziunea nord-americană, au format o nouă organizație, complet separată de denominațiune. Ei reproșează bisericii pe care au părăsit-o că structura ei învechită este o piedică reală pentru îndeplinirea misiunii, care înghite fonduri colosale pentru obiective secundare. Noua biserică adventistă se numește Mission Catalyst Network și propune un sistem de guvernare congregaționalist, iar dintre credințele fundamentale au dispărut Spiritul Profeteiei, sanctuarul, solia îngerului al treilea și poziția clasică despre evenimentele finale. Am spune noi, un loc plăcut pentru segmentul liberal din biserică, într-o creștere spectaculoasă și fără precedent. Ei vor să scape biserica de tarele adventismului desuet al secolului 19 și singura soluție li s-a părut a fi o nouă organizație. Tăcerea presei adventiste a fost, și în acest caz, asurzitoare.

De ce oare aceste subiecte sunt interzise membrilor bisericii, în timp ce sunt bombardați cu mii de articole și buletine info despre performanțele strălucite ale administrației sau despre ereziile unor membri obscuri? Ce filtre ciudate operează în comitetele de redacție ale publicațiilor noastre naționale și internaționale? Ce speră ei să realizeze ținând poporul departe de astfel de evenimente?

Cu câțiva ani în urmă, un grup destul de restrâns de oameni, nemulțumiți de spiritualitatea bisericii și încântați de teologia lui Fred T. Wright, au decis să alcătuiască o nouă mișcare, mai pură și aptă să încheie lucrarea. Nu reprezentau nici o amenințare pentru biserică. Nici numărul, nici poziția și nici teologia lor nu puteau avea vreun impact serios asupra stabilității sau coeziunii bisericii. Cu toate acestea, Curierul a tunat și fulgerat împotriva lor prin serii de articole de fond, scrise de condeiele cele mai ascuțite și reprezentative ale academiei adventiste românești. Timpul a dovedit că respectiva grupare nu avea de spus nimic, nici lumii, nici bisericii.

Cum se face că alocăm spații largi în presa denominațională pentru subiecte de nimic, dar nu acordăm nici o atenție unor evenimente șocante, despre care am predicat și pe care le-am așteptat de ani de zile, evenimente care se petrec sub ochii noștri? Decenii la rând au predicat pastorii adventiști despre ecumenism și unirea bisericilor, cu riscul de a fi ridiculizați de teologia vremii. Brusc, subiectul a dispărut de la amvoanele și din publicațiile noastre. Nu mai credem că ecumenismul reprezintă pericolul major pentru libertatea religioasă, sau am devenit deja parte a mișcării pentru globalizare religioasă, dar ne temem să nu afle poporul?

Cu ocazia unei vizite în străinătate, un înalt funcționar de la Uniune a fost întrebat ce se întâmplă cu aderarea Uniunii Franceze la FPF. Răspunsul lui a fost simplu și eficient: „Nu știu nimic despre așa ceva.” Dacă a mințit este destul de grav, dar dacă chiar nu știa nimic este infinit mai grav, căci la nivelul la care se află el se iau decizii vitale pentru existența și misiunea bisericii.

Eu cred că există o cauză mai profundă pentru asemenea politici editoriale decât diplomația de cartier pe care o suspectează cei mai mulți dintre cei ce constată acest fenomen. Îngerul bisericii Laodicea „nu știe.” Deoarece îngerul s-a împotrivit decenii la rând „soliei foarte prețioase” despre neprihănirea lui Hristos, el a început să așeze standarde false cu cea mai mare

sinceritate posibilă. Nu are nici cea mai slabă bănuială că, prin alianțele cu instituțiile religioase ale lumii, se implică într-o conspirație de proporții planetare. Descrierea Spiritului Profetic, cu referire la episodul 1888, este cât se poate de reală:

„Există unii care se laudă cu marea lor precauție în a primi „lumină nouă,” cum o numesc ei. Dar ei sunt orbiți de vrăjmașul și nu pot discerne lucrările și căile Domnului. Lumină, lumină prețioasă vine din cer, iar ei se aliniază împotriva ei. Ce va urma? Ei vor accepta solii pe care nu le-a trimis Dumnezeu, devenind astfel și mai periculoși pentru cauza lui Dumnezeu, deoarece așează standarde false” (Special Testimonies, A01B 8 p.12).

Împotrivirea față de solia divină ne-a adus în situația de a ne descurca singuri, prin tărie (demografică) și putere (politică) în hățișul relațiilor internaționale, unde nu facem noi legile și nici nu putem juca de unii singuri. Iar spiritele care conduc lumea aceasta s-au specializat în a antrena rămășița lui Dumnezeu în planurile globale ale secolului 21. După ce ani de zile ne-am „aliniat” împotriva luminii prețioase venite din cer, acum ne „aliniem” cu cea mai mare seninătate în alianțele care vor impune mâine supremația Babilonului asupra minților oamenilor. Și spunem bisericii că o facem de dragul libertății de conștiință. Iar presa adventistă, străjerul de pe zidurile Sionului, tace. Tace profund.
